

Ten, co létá s racky

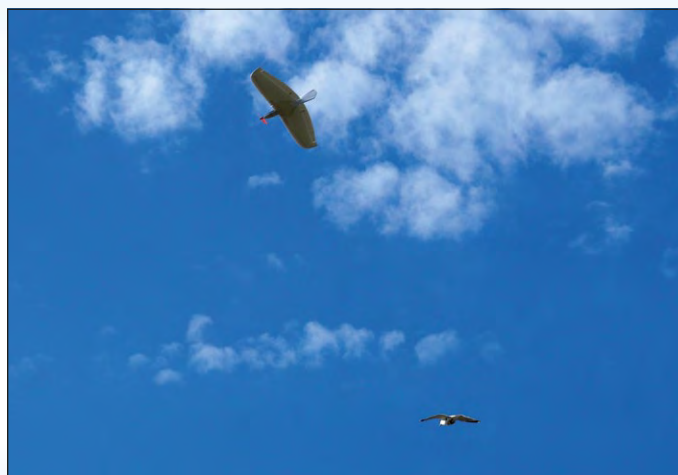

Květoslav Štorek

Hurá, konečně máme sbaleno, auto je plné až po střešku. Když jsme ho nakládali na naši letošní dovolenou, vysněnou dvacetidení cestu do Skotska, šetřili jsme s místem, jak to šlo. Bagáž jsme naložili jen tak tak s využitím snad každého milimetru, auto bylo plné téměř po střešku. Zdálo by se prostorný karavan, ale čtyři lidé, a z toho dvě ženy, na tak dlouhý pobyt něco potřebují.

Vloni v zimě jsem si objednal z USA malý model letadla, který vypadá jako pták a jmenuje se Alula. Je to samokřídlo, což každý modelář dobře ví. Jen jsem tušil, že by se pro svůj malý rozměr dal vzít s sebou i na dovolenou. Před naší cestou jsem tajně doufal, že se mi podaří krabici s rozloženým modelem a vysílač vzít s sebou. Když jsme auto nakládali, k mé velké radosti se mi podařilo mezi kempové věci oboje uložit, aniž by ostatní cokoliv zpozorovali.

Vyrazili jsme na dlouhou několikadenní cestu, která vedla přes Německo, Belgie a Francii za kanál La Manche nejprve do Anglie a poté i do Skotska. Tam jsme poskakovali po pobřeží a objížděli Skotsko. Začali jsme na západě a jeli na sever. Každý večer jsem

po zastavení karavanu vyhlížel vhodný kopec, kam bych mohl vyběhnout a zalétat si s modelem. Bohužel dovolená se přehoupala přes svoji polovinu, my se dostali na nejsevernější bod Skotska a stále jsem nenašel vhodné místo pro svahové létání. Jednoho večera jsme zaparkovali v kempu a po běžné rutinní práci s přechodem z jízdního režimu na ubytovací jsme se šli podívat k moři, neboť camp stál přímo na útesu nad mořem.

Vítr foukal o něco víc, než by se mi líbilo, ale hlavně správným směrem od moře přímo na útes. Šli jsme spát a já doufal, že se vítr

umoudří a ráno by se dalo vzlétnout. V šest hodin jsem nedočkavě vyběhl z karavanu. Vál čerstvý vítr, což je pro létání na svahu dobré. Tak rychle poskládat letadlo, ještě zkouška funkcí soupravy a šup a už letí! Během několika minut se okolo Aluly shromáždilo několik rozčilených racků a na letadélko za hlasitého pokřiku nalétávali, jako by ho chtěli klovnout. To je náš revír, ty sem nepatříš! Byl to úžasný pohled, nepopsatelný pocit lehkosti a volnosti, spojené techniky a přírody.

V té chvíli mi v myšlenkách probíhaly okamžiky, při kterých mi vplynuly vzpomínky na dět-

ství, kdy jsem jako malý kluk na zahradě za domem házel první poletuchy a snil, že jednou budu mít vlastní vysílačku. Ten kluk toužil létat s modely tak, jak se to bude líbit jemu a nebude se jen dívat, že to doletí bůhvíkam. Hlavou mi v té chvíli probíhal celý život, všechny zážitky z prvních úspěchů a neúspěchů z létání s vlastnoručně postavenými modely. To, jak kluk dozrával v muže. Po celou dobu toužil okusit přesně tento úžasný pocit. Není potřeba motor a přesto letadlo létá v symbióze s přírodou a ptáky a on je jenom ten, který tomu všemu pomáhá.

Přistál jsem a za zády mi stál kamarád a současně spolucestující na dovolené, který je také ranní ptáče. Podíval se na mě a zvolal: „Ty jsi ten, co létá s racky!“ A tak jsem asi i dostal indiánské jméno.

Vrátili jsme se k autu, to už byly na nohách i naše drahé polovičky a my museli jít nazpátek a celé to zopakovat. Moje pocity byly tentokrát snad ještě hlubší než při prvním letu. Vědomí, že moudrý vítr pomáhá letadlu letět bez vlastní energie, je pro každého modeláře silný prožitek. Kdo poznal, ten ví, kdo ne, ať se pokusí.

Celou cestu nazpátek se již neopakovala možnost si někde zalétat. Přesto mám hlubokou vzpomínku na zážitek, na který se malému obyčejnému klukovi z vesnice vyplatilo čekat téměř 50 let.

